

KAPITOLA 1

Vojačce na tvář v pruzích dopadaly bledé paprsky brzkého slunce zářijového rána.

Seděla opřená zády o převrácenou dřevěnou káru. Na hru-
bém asfaltu se povalovala pirátská DVD.

Tu neděli se teplota na pláni držela jen těsně nad bodem mrazu.

Vpravo od vojačky leželo na boku vyhořelé auto roztržené minou. Vlevo stála vápnem natřená dvoupatrová budova s cedulí „Marriott Bagdád“ přitlučenou na dveřích.

Vesnicí zahalenou do mlhy se sem nesl útržek novin s barevnou reklamou na televizní stanici Al Jazeera.

Papír se několik centimetrů nad zemí zatřepotal a pak v náhlém poryvu větru nabral na rychlosti. Vznášel se vzduchem ještě pár metrů, než spočinul na levé botě vojačky.

Zachrastil o okovanou špičku a odlepil se, na okamžik se zachytil o nůž v její pravé ruce a následně se jí přitiskl na obličej. Po několik vteřin ho vítr držel na místě a tvaroval ho o její tvář, než jej strhl a spirálovitě vynesl do výšky.

Z kaluže krve, v níž seděla, vzlétla drobná duhově zelená moucha. Přelezla jí přes lehce klenutou rohovku pravého oka a potom seskočila k ráně na hrdle. Do ní začala klást vajíčka.

Šestadvacet kilometrů jihovýchodně odsud šestkrát odbily zvony salisburské katedrály.

* * *

Inspektor Ford vysrkl zbytek své ranní kávy a sáhl po kytáře. Byl to svatební dárek od Lou. Fender Stratocaster v barvě Fiesta Red z roku 1962. Když ji držel v náruči, vzpomínal, jak držival Lou.

Kdykoli s touhle kytarou někde vystupoval, o přestávce nebo po koncertu, když se spoluhráči balili, za ním přicházeli lidi. Chvilku si jen tak povídali, než na něj vybalili tu nevyhnutelnou otázku.

„Asi není na prodej, co?“

A Ford se vždycky usmál, zavrtěl hlavou a možná sevřel krk o něco pevněji.

Když se zahřály lampy zesilovače a hučení snímačů na kytáře nabralo na síle, vybrnkal akord. Nemusel být potichu. Sam odjel na lezecký výlet, nad kterým se Ford celé týdny užíral, než konečně kapituloval a synovi ho povolil.

Bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí, jaké kdy musel učinit: jestli nechat Sama roztáhnout křídla, na což měl v šestnácti plné právo, anebo jestli ho chránit před nebezpečím skal. A o něm v hloubi duše věděl, že je pro otce horší než pro syna.

Sam vyrazil se skupinou spolužáků včetně svého nejlepšího kamaráda Joshe Pitta. Joshovi rodiče Miles a Eleanor bydleli na Rainhill Road jen pár domů od Forda. Pomohli mu překonat truchlení po smrti Lou.

„Bude to v pohodě, neboj,“ řekl mu Miles poté, co kluky vysadil na autobusovém nádraží a zastavil se u Forda na pivo. „Pan Moyles sám leze a instruktoři v tom centru jsou úplná špička. Díval jsem se na internetu na jejich životopisy.“

Ford se nad tím usmál. To bylo Milesovi podobné, že si proklepl nejenom učitele chemie, který výpravu vedl, ale i zaměstnance lezeckého centra.

Ve snaze zmírnit Fordovy obavy Sam do obou jejich telefonů nainstaloval novou aplikaci. Ukázal Fordovi, jak sdílet polohu.

„Uvidíš, kde přesně jsem, tati.“

Ford to první den programu výpravy vyzkoušel, jenomže když viděl tu pulsující tečku uprostřed skal, zmocňovala se ho taková úzkost, že se zařekl tohle nedělat.

Začal hrát „Stormy Weather“, ale pak rychle skončil, jak ho molové akordy skladby zasáhly. Náladu mu zvedla melodie

jednoho starého delta blues. Zůstal v Mississippi ještě hodinu a rozmotával si uzly v hlavě tím, že se proplétal cizími příběhy o láskách a ztrátách.

V osm hodin postavil stratocaster zpátky na stojan, vypnul zesilovač a šel do sprchy.

Odvíjel se před ním den blaženě prostý jakýchkoli povinností. Právě uzavřeli případ a pro jednu na stole Fordovi ani jeho kolegům neležel žádný další.

Na stolku vedle něj zabzučel telefon. Ford po něm chňapl s rozbušeným srdcem. Uviděl Samovo jméno – zbytek textu byl rozmazaný. Je v pořádku? Leží po pádu v nemocnici? Stýská se mu?

Jaguárem by za ním Ford dojel za necelé tři hodiny, kdyby na to šlápl. Ale hodí se E-Type na převážení zraněného kluka domů? Lepší by bylo vzít discovery. Ford vydechl a v duchu si vynadal. Nejdřív si zprávu přečti, pak se rozhoduj.

lezení je boží

koukni na tohle

Forda zaplavila úleva stejně rychle jako před chvílí adrenalin. Poplepal na obrázek připojený ke zprávě. Sam ve slaňovacím postroji se širokým úsměvem na tváři.

Rychle mu odpověděl dvěma krátkými zprávami, aby dodržel synovy instrukce o „správném“ způsobu psaní. „*Interpunkce je hrozně formální. Jako bys byl stařec.*“

to je „kameňák“

haha

Za vteřinku mu telefon zabzučel.